

РЕШЕНИЕ

№ 7456

гр. София, 07.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **655** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, чрез процесуалния му представител – гл. юрисконсулт К. С., срещу решение № 1053/21.11.2021 г., постановено по НАХД № 9019 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 106-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № Р-10-381/19.05.2021 г. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление, като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание касаторът – заместник – председателят на Комисията за финансов надзор /КФН/, се представлява от М. В., служител с юридическо образование, която поддържа жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции.

Ответникът – И. Г. С., чрез процесуалния си представител адв. И., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно по съображения, изложени в о.с.з. Прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна и иска отмяна на решението на въззивния съд.

Административен съд София-град, VI касационен състав, намира, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК и от надлежна страна с правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА, при следните съображения:

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление /НП/ № Р-10-381/19.05.2021 г., издадено от заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на И. Г. С., в качеството му на член на Съвета на директорите (управляващ) и представляващ „Алфа България“ АД, е наложена глоба в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева на основание чл. 221, ал. 5 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) за нарушение на чл. 114, ал. 1, т. 3, пр.1, вр. ал.5, изр.4 от ЗППЦК.

За да постанови този резултат, СРС е установил и приел следното от фактическа и правна страна:

С акт за установяване на административно нарушение № Р-061033/30.12.2020 г., съставен от И. Г. Н. – мл. експерт в отдел "Надзор на публични дружества, емитенти на ценни книжа и дружества със специална инвестиционна цел", управление "Надзор на инвестиционната дейност" при КФН и в присъствието на Детелинка И. А. и М. П. Ч. – свидетели при съставянето на акта по чл. 40, ал. 3 ЗАНН е констатирано, че И. Г. С., гражданин на Кралство Ш., [дата на раждане], в качеството си на член на съвета на директорите /управляващ/ и представляващ заедно с В. П. К. публично дружество „Алфа България“ АД, без да бъде изрично овластен за това от общото събрание на публичното дружество, на 08.07.2020 г. в [населено място] е извършил сделка /договор за заем/, в резултат на която на същата дата вземането /на обща стойност 288 836, 97 лв. / на публичното дружество /„Алфа България“ АД - заемодател/ към едно лице /„А. У.“ - заемател/ надхвърля една трета /в размер на 283 666, 70 лв. / от по-ниската стойност на активите съгласно счетоводния баланс за първо тримесечие на 2020 г. и одитирания счетоводен баланс за 2019 г. на дружеството-заемодател, разкрити публично по реда на чл. 100т от ЗППЦК, а именно стойността на активите, съгласно счетоводния баланс. В акта е посочено, че на 08.07.2020 г. в [населено място] е нарушена разпоредбата на чл. 114, ал. 1, т. 3, предл. 1 във вр. с ал. 5, изр. 4 от ЗППЦК, като след съставянето му преписи от същия на български и шведски език са връчени лично на въззивника.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № Р-10-381/19.05.2021 г. от заместник - председателя на КФН, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", с което на основание чл. 221, ал. 5 от ЗППЦК, при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на И. Г. С. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 20 000, 00 /двадесет хиляди/ лева за нарушение на чл. 114, ал. 1, т. 3, предл. 1 във вр. с ал. 5, изр. 4 от ЗППЦК.

Въззивният съд е отбелязал, че преписи от НП на български и шведски език са връчени на въззивника на 05.06.2021 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне, поради което е преценил, че жалбата, инициирала производството пред

въззивната съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 7-дневен срок чрез наказващия орган на 14.06.2021 г. /първият последващ присъствен ден/, видно от отбелязването върху същата.

По отношение на законосъобразното провеждане на административнонаказателното производство, въззивният съд подробно е изяснил защо е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и на НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН, че е налице пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства в АУАН и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност, че не са налице твърдените от процесуалния представител на И. Г. С. нарушения, касаещи невъзможността му да разбере за какви нарушения спрямо него е ангажирана административнонаказателна отговорност, поради липсата на осигурен превод на шведски език, както и защо съдът намира за спазени всички визирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН срокове, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

При анализа на приобщения по делото доказателствен материал, въззивният съдебен състав е намерил за безспорно установено, че И. Г. С., гражданин на Кралство Ш., [дата на раждане] , в качеството си на член на съвета на директорите /управляващ/ и представляващ заедно с В. П. К. публично дружество „Алфа България“ АД, без да бъде изрично овластен за това от общото събрание на публичното дружество, на 08.07.2020 г. в [населено място] е извършил сделка /договор за заем/, в резултат на която на същата дата вземането /на обща стойност 288 836, 97 лв. / на публичното дружество /„Алфа България“ АД - заемодател/ към едно лице /„А. У.“ - заемател/ надхвърля една трета /в размер на 283 666, 70 лв. / от по-ниската стойност на активите съгласно счетоводния баланс за първо тримесечие на 2020 г. и одитирания счетоводен баланс за 2019 г. на дружеството-заемодател, разкрити публично по реда на чл. 100т от ЗППЦК, а именно стойността на активите, съгласно счетоводния баланс, като обаче е преценил, че деянието на И. Г. С. покрива признаците на маловажен случай на административно нарушение по см.на чл. 28 от ЗАНН. Според въззивния съд, „в конкретния случай посоченото нарушение не е било от естество да засегне сериозно фундаменталните цели, визирани в разпоредбата на чл. 1, ал. 2 ЗППЦК“, като посочва обстоятелството, че „констатираното превишение възлиза на 5 170, 27 лв. или 1, 82 %, като ... същото не е значително и това неминуемо се отразява на степента на обществена опасност на нарушението, редуцирайки същата“. На следващо място, за да приеме наличието на маловажност на административното нарушение, въззивният съд е посочил сключения на 16.11.2020г. анекс, с който лихвата по сключения заем е била намалена на 2%, който анекс предхождал по време съставянето на АУАН-а, респ. на НП. Нещо повече, според въззивния съд с така намаления лихвен процент, размерът на възникналото вземане в полза на публичното дружество, е бил приведен в съответствие с императивните изисквания на закона, като това било сторено доброволно, по инициатива на представляващите публичното дружество лица, като действията на И. Г. С. не са довели до засягане интересите на инвеститорите и не са

рефлектирали върху стабилността и общественото доверие в капиталовия пазар, като СРС дори е посочил „липсата на други, макар и несъставомерни вредни последици“. Поради което и СРС е достигнал до извода, че наказателно постановление № Р-10-381/19.05.2021 г. на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, следва да бъде отменено.

Касационната инстанция възприема, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка, досежно сключения на 08.07.2020 г. в [населено място] от И. Г. С., в качеството му на член на съвета на директорите /управляващ/ и представляващ заедно с В. П. К. дружеството „Алфа България“ АД, договор за заем между горното дружество и дружеството „А. У.“, който договор е в разрез с императивните разпоредби на чл. 114, ал. 1, т. 3, предл. 1 във вр. с ал. 5, изр. 4 от ЗППЦК. Настоящата съдебна инстанция оценява като правилни сформиранията от СРС изводи, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Такива не са допуснати и в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция, като въззивният съд е направил всичко необходимо да разкрие обективната истина по делото, като е събрал доказателства относно компетентността на актосъставителя, който в хода на съдебното следствие е бил и разпитан. Съдът е приобщиц към доказателствената съвкупност по делото всички релевантни писмени доказателства и доказателствени средства.

Въпреки това, въззивният съд не е направил правилна оценка на фактите, предхождащи ангажирането на административнонаказателната отговорност на И. Г. С., и съответно не е преценил правилно юридическата стойност на сключения на 16.11.2020г. анекс и значението му в административнонаказателния процес, с което СРС не е приложил правилно материалния закон, като е счел, че извършеното от И. Г. С. нарушение покрива признаците на маловажен случай на административно нарушение по см. на чл. 28 от ЗАНН.

Както и въззивният съд посочва, към 08.07.2020 г. И. Г. С., в качеството му на член на Съвета на директорите (управляващ) и представляващ заедно с В. П. К. „Алфа България“ АД, е следвало да разполага с предварително решение на общото събрание на акционерите на публичното дружество, което да го овластява да сключи сделка, в резултат на която за публичното дружество възниква вземане в размер на 288 836, 97 лева, което е над изчисления праг по чл. 114, ал. 1, т. 3, пр.1, вр. с ал.5 от ЗППЦК, поради което от КФН е съставен и Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-1033/30.12.2020 г. срещу И. Г. С., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да отмени наказателното постановление, въззивният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, но е счел, че има основания за прилагане на чл. 28 ЗАНН, което касационният състав счита за неправилно приложение на материалния закон. СРС е отправил укор към АНО, че е negliжирал фактът, „че размерът на възникналото вземане в полза на публичното дружество, след намаляване на лихвата на 2 % с анекс от 16.11.2020 г., е приведен в съответствие с императивните изисквания на закона и това е било сторено доброволно, по инициатива на представляващите „А. България“ АД и по време на извършената проверка, но преди съставяне на АУАН и НП“. Следва да се посочи, че от правна страна този анекс няма никакво отношение

към нарушението, извършено от И. Г. С. на 08.07.2020г., като правилно АНО не е взел предвид сключения анекс при ангажиране на административнонаказателната отговорност на Свенсон. Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 114, ал. 1, т. 3 от ЗППЦК, лицата, които управляват и представляват публично дружество, включително лицата – представители на юридическо лице, което е член на управителен орган на публичното дружество, без да бъдат изрично овластени за това от общото събрание на публичното дружество, не могат да извършват сделки, в резултат на които вземанията на дружеството към едно лице или към свързани лица надхвърлят стойността по чл. 114, ал. 1, т. 1, буква „а” от ЗППЦК, а когато длъжници на дружеството са заинтересовани лица – над 50 на сто от стойността по чл. 114, ал. 1, т. 1, буква „б” от ЗППЦК. Прагът, определен в чл. 114, ал. 1, т. 1, буква „а” от ЗППЦК, е една трета от по-ниската стойност на активите съгласно последните два изготвени счетоводни баланса на дружеството, поне един от които е одитиран, и които са разкрити публично по реда на чл. 100т от ЗППЦК, като в случая е установено, че същият е превишен със сумата от 5 170, 27 лева. Следва да се посочи, че за съставомерността на деянието законодателят е взел от значение стойността на сделката, а не с колко са преминали законоустановените прагове. В тази връзка неоснователни са възприетите от въззивния съд доводи, че превишаването на нормативно установения праг с 5 170, 27 лева или 1, 82 % обуславя по-ниска степен на обществен опасност на деянието, както и че доброволно сключения анекс от 16.11.2020г., с който се коригира това превишаване, са основание за приемане на нарушението за маловажно. Самото преминаване на прага по чл. 114, ал. 1, т. 1, буква „а” от ЗППЦК, независимо от неговия размер, е основание да се изисква предварителното и изрично овластяване от ОСА. И в този смисъл е ирелевантно за съставомерността на нарушението всеки последващо сключен анекс, с който е изменен договора така, че прагът на сключената сделка не надвишава законоустановения в чл.114, ал. 1, т. 1, буква „а” и б. „б“ от ЗППЦК, било той представен на КФН преди ангажиране на административнонаказателната отговорност. Въззивният съд необосновано е подценил относителната тежест на отделните факти при иначе правилно установената фактическа обстановка, като не е оценил правилно фактите, нарушавайки съществуващата вътрешна връзка помежду им, в резултат на което е достигнал до неправилни изводи и оттам не е приложил правилно материалния закон.

Представеното в хода на касационното производство Решение №260263/11.04.2022г. по търговско дело № 2384/2020г. по описа на СГС не влияе върху изводите на касационния състав по законосъобразност на решението на въззивния съд. Представеното решение не е свързано с касационните основания и съдът следва да прецени законосъобразността на въззивното съдебно решение въз основа на фактите, установени от въззивния съд в обжалваното решение. Съдебното решение по по търговско дело № 2384/2020г. по описа на СГС е произнесено на 11.04.2022г., а контролираното съдебно решение е произнесено на 11.03.2022г. В този смисъл е и разпоредбата на чл.220 АПК с която се въвежда забрана за фактически установявания.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е неправилно и по реда на чл.222, ал.1 от АПК следва да бъде отменено.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 от ЗАНН основателна е претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер

на 200 лв. за двете съдебни инстанции, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 1053/21.11.2021 г., постановено по НАХД № 9019 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 106-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № Р-10-381/19.05.2021 г. на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”.

ОСЪЖДА И. Г. С. да заплати на Комисията за финансов надзор разноски по делото в размер на 200 лева , за двете инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.